

THÁI THUỘNG CẢM ỨNG THIÊN

Tập 37

Chủ giảng: Lão pháp sư Tịnh Không

Địa điểm: Tịnh tông Học hội Singapore

Thời gian: 24/06/1999

Viết dịch: Ban biên dịch Pháp Âm Tuyên Lưu

Chư vị đồng học, chào mọi người. Hôm qua giảng đến “hộ trì chánh pháp”, ý nghĩa câu này nói không hết, sự chỉ dạy trong 49 năm của Thế Tôn cũng là một câu này. Rốt cuộc cái gì là chánh pháp? Hộ trì như thế nào? Phần trước đã báo cáo qua với quý vị, thuần là một tâm thiện, thuần là một tâm yêu thương, thuần là một tâm làm lợi ích chúng sanh, đây chính là chánh pháp. Có thể đem tâm này thực tiễn thì chính là công đức. Nếu ở trong đây có một mảy may ý niệm tự tư tự lợi thì đã phá hoại chánh pháp, cũng là hủy hoại công đức rồi, đây là điều mà chúng ta không thể không nhận thức, không thể không hiểu rõ. Phật thường nói trong kinh, tương ưng với nhất niệm là chánh pháp. Nhất niệm chính là tự tánh, nhất niệm là chân tâm, chân tâm là thuần thiện, là thuần yêu thương, là thuần lợi ích hết thảy chúng sanh, tuyệt đối không có giả dối, cũng tuyệt đối không có tạo tác.

Trong giáo học của nhà Phật, vừa bước vào cửa chùa, Tứ thiên vương trong điện Thiên Vương chính là biểu pháp, dạy chúng ta hộ trì chánh pháp. Đông Phương Trì Quốc thiên vương, phương Đông là nơi bắt đầu, nơi mặt trời bắt đầu mọc, cũng chính là nói hộ trì chánh pháp bắt đầu từ đâu? Bắt đầu làm từ chỗ này, gọi là Hộ Quốc thiên vương. Chúng ta nghĩ thử về hàm nghĩa trong tên gọi của ngài. Muốn hộ quốc thì nhất định phải hộ nhà trước. Không có nhà thì làm gì có nước? Muốn hộ nhà thì nhất định phải hộ thân, không có thân thì cũng không có nhà. Cho nên nhà Nho dạy người: “Thành ý, chánh tâm, tu thân, tề gia, trị quốc”, nó có trình tự nhất định. Hàm nghĩa biểu pháp của thiên vương là tận hết trách nhiệm.

Một người sanh đến thế gian này đều có trách nhiệm của họ, trong giáo dục thời xưa của Trung Quốc nói về ngũ luân, thập nghĩa. Ngũ luân là nói thân phận, địa vị của chúng ta, bạn ở trong xã hội này, bạn là thân phận gì, địa vị gì? Đây gọi là luân. Nghĩa tức là nghĩa vụ, là việc bạn cần phải làm. Thí dụ bạn ở gia đình, thân phận của bạn là cha, nghĩa vụ của bạn chính là từ ái, bạn phải yêu thương con cái của bạn, bạn phải yêu thương gia đình của bạn, đây là trách nhiệm của

bạn. Nếu thân phận của bạn là con cái thì nghĩa vụ của con cái là phải tận hiếu. Phụ tử tử hiếu, anh thương em kính. Thân phận là anh, bạn phải thương yêu các em của bạn; thân phận là em, bạn phải tôn kính các anh chị. Vào thời xưa, những giáo dục này vô cùng xem trọng, đây là căn bản của làm người. Thế nhưng trong giáo dục thời nay thì không còn nữa, ở nhà thì cha mẹ, người lớn cũng không dạy, trường học cũng không nói đến, xã hội cũng không bàn tới, thế là thiên hạ đại loạn. Loạn như thế nào? Luân thường đã loạn mất. Người sống ở thế gian này chỉ ham muốn hưởng thụ vật chất, thế thì có khác gì cầm thú? Con người khác với cầm thú chính là được tiếp nhận giáo dục thánh hiền. Giữa người với người có thể tương thân tương ái, chung sống hòa mục, đây là thành quả của giáo dục, hiện nay đã không có người dạy.

Trong Phật pháp còn có một ít, nói thật ra, trong cửa Phật hiện nay, đối với giáo huấn của Phật Bồ-tát, giáo huấn của tổ sư đại đức cũng đã dần dần bị quên lãng, tuy hình tượng còn đó mà ý nghĩa không có người biết. Cho nên hộ trì chánh pháp, trước tiên phải hộ trì bản thân chúng ta, tâm chân thành, tâm thanh tịnh, tâm bình đẳng, tâm giác ngộ, tâm từ bi, nhà Phật thường nói: “Từ bi làm gốc, phương tiện làm cửa”, phải bắt tay từ chỗ này. Tâm của chúng ta không chân, không thành, lừa gạt dối trá, đây là tạo vô lượng vô biên tội nghiệp. Tuy trước mắt có thể được một chút lợi ích nhưng quả báo là ở địa ngục, thật không đáng.

Hôm qua, bên Bắc Kinh có điện thoại cho tôi, nói vùng Đông Bắc có một số người xuất gia giả mượn danh nghĩa của tôi để quyên góp bên đó, đã quyên được không ít tiền, nghe nói khoảng hai, ba triệu gì đó, nói là tôi muốn đến bên đó xây đạo tràng, muốn về bên đó để truyền giới. Vị pháp sư này tôi không biết, ông ấy có thần thông sao? Có thần thông thì cũng làm sai rồi, tôi không hề có ý này. Cả đời tôi không có đạo tràng của riêng mình, cả đời đều ở đạo tràng người khác, năm nay đã 73 tuổi rồi, tôi còn muốn xây đạo tràng nữa hay sao? Đâu có chuyện ngu ngốc này! Cả đời tôi không làm trụ trì, không truyền giới, học theo pháp sư Ấn Quang, không quyên tiền của người, không hóa duyên với người, mấy mươi năm như một ngày, đâu có chuyện về già mà còn làm cái việc hồ đồ này? Cho nên hy vọng đồng tu các nơi phải hiểu rõ, phải tường tận, đừng bị người ta lừa gạt. Phạm là người đặt điều sinh sự, các bạn đem tiền đi cúng dường họ là cúng dường cho họ chứ không liên quan gì đến tôi. Tôi ở nơi này, đồng tu khắp nơi từ hải ngoại đến hầu như ngày nào cũng có, tiền họ cúng dường cho tôi, ngay cả phong bì tôi cũng không nhìn đến, thấy đều chuyển cho làng Di-đà, tôi cũng không biết trong phong bì đó có bao nhiêu tiền, do người khác mở ra, do họ xử

lý. Cho nên hy vọng các vị đồng tu hiểu rõ, đừng để bị người ta lừa gạt. Tôi không có chỗ dùng tiền, vậy tôi cần tiền để làm gì? Cái gì cũng không cần, hy vọng mọi người giữ tâm tốt, làm việc tốt là tốt rồi.

Cho nên người học đạo, đặc biệt là người học Phật, học Phật là học giác ngộ, học chân thành, học thanh tịnh, bình đẳng, giác, học từ bi. Từ bi, việc đầu tiên bạn phải yêu quý chính mình, phải bảo hộ tâm thiện của mình, bảo hộ hạnh thiện của mình, đây mới gọi là hộ trì chánh pháp. Bảo hộ như thế nào? Bắt tay từ chỗ nào? Tôi thường nói, nhất định phải buông xuống ý niệm tự tư tự lợi, buông xuống ý niệm không chế, chiếm hữu đối với tất cả người, tất cả việc, tất cả vật thì tâm của bạn liền thanh tịnh, tâm chân thành của bạn, chân tâm liền hiển lộ. Nếu như còn có một chút ý niệm này thì bạn sai rồi, những gì tâm bạn dùng là vọng tâm, là giả dối, không phải thật. Phật Bồ-tát dùng tâm thuần chân để đối đãi với tất cả người, tất cả việc, tất cả vật, tâm thuần chân, yêu thương thuần chân, lợi ích đại chúng thuần chân. Vì sao họ làm như vậy? Họ đã giác ngộ, họ đã hiểu rõ, hết thấy chúng sanh là chính mình. Có một số người tìm tôi viết chữ cho họ, tôi cũng thường viết, viết một câu: *“Khẳng định hết thấy chúng sanh trong hư không pháp giới là chính mình”*, người như vậy chính là Phật Bồ-tát. Phàm phu không biết được chân tướng sự thật này nên ở trong đây phân ra ta người, làm những việc tổn người lợi mình, việc hồ đồ, tâm mê hoặc thì làm việc hồ đồ, đây gọi là phàm phu, không biết được chân tướng sự thật. Đây là ở trong kinh điển, Phật thường hay cảm thán là “kẻ đáng thương xót”. Loại người nào đáng thương? Loại người này đáng thương, không biết chân tướng sự thật. Cho nên hộ trì chánh pháp, việc đầu tiên là phải biết chân tướng sự thật, phải hộ trì tánh đức của mình. Trong đời sống thường ngày, xử sự đối người tiếp vật phải thật sự làm được tròn bổn phận. Chư Phật Bồ-tát đã làm mẫu mực tốt nhất, mô phạm tốt nhất cho chúng ta.

Thứ hai là Nam Phương Tăng Trưởng thiên vương. Phương Nam là biểu thị cho quang minh trí tuệ. Năm mươi ba lần tham học của Thiện Tài Đồng Tử, phương hướng đều là phương Nam, phương Nam đó không phải là phương hướng thật sự, không phải phương hướng của Đông, Tây, Nam, Bắc, nó là phương hướng của trí tuệ. Ở Trung Quốc nói về ngũ hành, phương Nam là hỏa, hỏa biểu thị cho ánh sáng. Thiện tri thức sống ở đâu vậy? Sống ở hướng quang minh, cho nên mỗi vị thiện tri thức đều ở phương Nam, chúng ta phải hiểu rõ đó không phải là phương Nam thật sự. Nơi mà một người có trí tuệ cư trú thì nơi đó gọi là phương Nam, nó lấy ý nghĩa này. Tăng Trưởng thiên vương, bạn nghĩ xem tên của ngài, hy vọng trí tuệ chúng ta hằng ngày tăng trưởng, là lấy ý nghĩa này, đây là hộ trì

chánh pháp. Đông Phương thiên vương trên tay cầm là đàn tỳ-bà, là biểu pháp, nhất định không phải ngài thích ca hát, không nên hiểu sai. Biểu thị ý nghĩa gì vậy? Biểu thị ý nghĩa trung đạo. Nhà Nho Trung Quốc gọi là trung dung, nhà Phật gọi là trung đạo. Tỳ-bà là nhạc cụ dùng dây, chúng ta biết dây chùng thì đàn không vang, nếu căng thì sẽ bị đứt, phải chỉnh đến vừa vặn thì âm sắc sẽ rất hay. Chính là nói với chúng ta, xử sự đối người tiếp vật phải làm đến vừa đủ, đến thích hợp, không thể quá mức, cũng không thể bất cập, hiểu được trung đạo, dùng trung. Trung thì mới hòa, không trung liền bất hòa; hòa mới có thể hợp tác, hòa hợp, bất hòa thì làm sao có thể hợp tác? Cho nên nó biểu thị ý nghĩa này. Nam Phương thiên vương trên tay cầm là kiếm, kiếm biểu thị trí tuệ, kiếm trí tuệ để đoạn phiền não, là lấy ý nghĩa này. Tây Phương thiên vương, phương Bắc là nói về phương pháp, cách thức, làm sao có thể đạt được hộ pháp, làm tốt công việc hộ pháp, làm sao khiến cho trí tuệ của mình tăng trưởng, tiếp theo dạy cho chúng ta phương pháp cụ thể. Tây Phương thiên vương gọi là Quảng Mục, bạn nghĩ thử về ý nghĩa này, Quảng Mục là dạy chúng ta nhìn nhiều, người hiện nay gọi là tham quan, nhìn nhiều. Bắc Phương thiên vương là Đa Văn, hai vị thiên vương này là dạy chúng ta phải nhìn nhiều, nghe nhiều, phải hiểu biết nhiều.

Mấy hôm nay ban trị sự tôn giáo Singapore đã tổ chức triển lãm liên hiệp chín tôn giáo, đây có lẽ là lần đầu tiên ở trên toàn thế giới, trước đây chưa từng thấy qua, cũng chưa từng nghe qua, giúp cho chúng ta có cơ hội tiếp xúc với mỗi một tôn giáo rất thuận tiện. Chúng ta nhìn nhiều, nghe nhiều, nhận thức nhiều, hiểu nhiều về họ thì mới có thể hợp tác hòa mục, xã hội mới hòa hợp tốt đẹp. Tôn giáo khác nhau, chủng tộc khác nhau, chúng ta làm sao thật sự làm được tôn trọng lẫn nhau, kính yêu lẫn nhau, hỗ trợ hợp tác, cùng tồn cùng vinh, Singapore đang thực tiến theo lý niệm này. mấy hôm nay, các đồng tu giảng kinh, tôi không đi nghe được, do tôi phải đi thăm hỏi nhiều hơn các tôn giáo khác, hiểu nhiều về họ, nhận thức nhiều về họ, đây là giáo dục, giáo dục tôn giáo. Đồng thời chúng ta cũng giới thiệu Phật giáo cho họ.

Xã hội là đa nguyên, biến hóa khôn lường. Quảng Mục thiên vương trên tay cầm là rỗng, hoặc là cầm rắn, rỗng rắn đều giống nhau. Rỗng rắn biểu thị cái gì? Biểu thị biến hóa, thiên biến vạn hóa, đây là nói rõ xã hội thiên biến vạn hóa, bạn phải thấy rõ ràng. Ở trong biến hóa còn có nguyên lý, nguyên tắc bất biến, tay này của ngài cầm rỗng, còn tay kia thì cầm hạt châu, hạt châu đó chính là nguyên tắc bất biến, phải nắm chắc được thì bạn mới có thể ứng phó với xã hội có nhiều biến đổi, là lấy ý nghĩa này, bạn nói xem hay biết bao! Bắc Phương thiên

vương trên tay cầm cái ô, ô đại biểu cái gì? Phòng ngừa ô nhiễm. Bạn tiếp xúc với xã hội đa nguyên biến hóa, dứt khoát không thể bị ô nhiễm, bị ô nhiễm là sai rồi. Ở trong xã hội phức tạp giữ gìn được thanh tịnh bình đẳng giác, ô là lấy ý nghĩa này, đây gọi là hộ pháp. Không phải bảo chúng ta không tiếp xúc, sáu căn tiếp xúc với cảnh giới sáu trần bên ngoài, thế nhưng giữ lấy thanh tịnh, bình đẳng, chánh giác, từ bi của chính mình, đó là chân thật biết hộ pháp, nhất định không bị ô nhiễm. Cái gì là ô nhiễm? Tự tư tự lợi, tôn người lợi mình, tham sân si mạn, những ý niệm này là ô nhiễm. Chúng ta ở trong tất cả hoàn cảnh nhân sự, tất cả hoàn cảnh vật chất, vĩnh viễn rời xa những thứ ô nhiễm này thì tâm của bạn mới thanh tịnh, tâm thanh tịnh sanh trí tuệ, như vậy mới có thể chân thật hộ trì chánh pháp.

Chánh pháp, quý vị nhất định phải biết, Phật pháp là chánh pháp, những điều ngoài Phật pháp có phải là chánh pháp không? Trong kinh Hoa Nghiêm nói: “Người viên thuyết pháp, không pháp nào không viên”, trong kinh Đại thừa cũng thường nói: “Pháp nào không phải là Phật pháp.” Giác ngộ rồi thì mọi pháp đều là Phật pháp, cho nên nói Phật pháp rộng lớn vô biên, thường nói là “Phật pháp vô biên.” Nếu như bạn nói rằng Kitô giáo không phải là Phật pháp, vậy Kitô giáo chính là biên giới của Phật pháp, nó đã có biên giới, vậy sao có thể nói là vô biên? Đối với Thiên Chúa giáo, Do Thái giáo cũng vậy. Tối hôm qua chúng ta đến Do Thái giáo, hôm nay là Bái Hỏa giáo, nếu như nói đó không phải là Phật pháp, vậy Phật pháp đã có biên giới rồi, vậy Phật pháp làm sao có thể nói là vô biên? Phật pháp vô biên, sau đó chúng ta mới biết tất cả mọi tôn giáo, tất cả mọi chủng tộc thay đều là Phật pháp. Ý nghĩa của Phật là giác ngộ, bạn giác ngộ, bạn sáng tỏ, bạn làm rõ ràng rồi thì gọi là Phật pháp. Bạn chưa rõ ràng, đó gọi là pháp thế gian; Phật pháp, rõ ràng sáng tỏ thì gọi là Phật pháp. Kinh điển Phật giáo bày ngay trước mắt chúng ta, bạn không hiểu rõ, không sáng tỏ về nó thì đây không phải là Phật pháp. Cho nên đối với người mê hoặc, không hiểu biết, hãy hỏi họ một câu, pháp nào là Phật pháp? Không có pháp nào là Phật pháp. Giác ngộ rồi thì mọi pháp đều là Phật pháp, người giác ngộ rồi, không có phân biệt, không có chấp trước, không có vọng tưởng. Có vọng tưởng, phân biệt, chấp trước thì cái gì cũng không phải là Phật pháp, không có cái gì là Phật pháp cả; rời khỏi vọng tưởng, phân biệt, chấp trước thì mọi pháp đều là Phật pháp. Đây là Phật thường nói trong kinh Đại thừa, chúng ta phải biết.

Ngày nay, chúng ta bố thí cúng dường các tôn giáo khác, có rất nhiều người lấy làm lạ, vì sao họ lấy làm lạ vậy? Họ là phàm phu, họ không có Phật pháp, họ

không hiểu Phật pháp. Có rất nhiều người hỏi tôi: “Pháp sư, vì sao thầy lại đem những số tiền này cúng dường các tôn giáo khác vậy?” Tôi bảo: “Tôi không có cúng dường tôn giáo khác.” “Vì sao thầy không cúng dường Phật giáo?” Tôi nói: “Tôi cúng dường Phật giáo mà.” Họ nói: “Rõ ràng đó là Hồi giáo, Islam giáo, Ấn Độ giáo mà.” “Đó đều là Phật giáo, là bản thân bạn chưa thấy rõ ràng, hết thầy đều là Phật giáo. Ở trong Phật giáo có tông có phái, bạn có biết hay không?” Họ nói: “Biết, Phật giáo có mười tông phái.” Đó đều là tông phái của Phật giáo, Thần mà họ tôn thờ, Thượng đế mà họ tôn thờ đều là hóa thân của chư Phật Như Lai. Nhà Phật chẳng phải thường nói, bạn đã đọc qua 32 ứng thân của Quán Thế Âm trong phẩm Phổ Môn, cần dùng thân gì để độ thì hiện thân ấy; cần dùng Kitô giáo để độ thì ngài hiện thân Kitô giáo; cần dùng thân Thượng đế để độ thì ngài liền hiện thân Thượng đế; đều là chư Phật Như Lai. Trong kinh Vô Lượng Thọ có một câu “hết thầy đều thành Phật”, chữ “hết thầy” này có bao gồm họ không? Thầy đều bao gồm, hết thầy đều thành Phật, bạn nói xem ý nghĩa này sâu rộng biết bao, viên mãn biết bao! Tâm lượng nhỏ thì phân ra ta người, bạn vĩnh viễn không thể thành tựu, không những chứng quả bạn không có phần, mà khai ngộ cũng không có phần, chính mình đã làm chướng ngại chính mình, chúng ta cần phải giác ngộ, cần phải hiểu rõ. Tốt rồi, hôm nay thời gian đã hết, chúng ta giảng đến chỗ này.